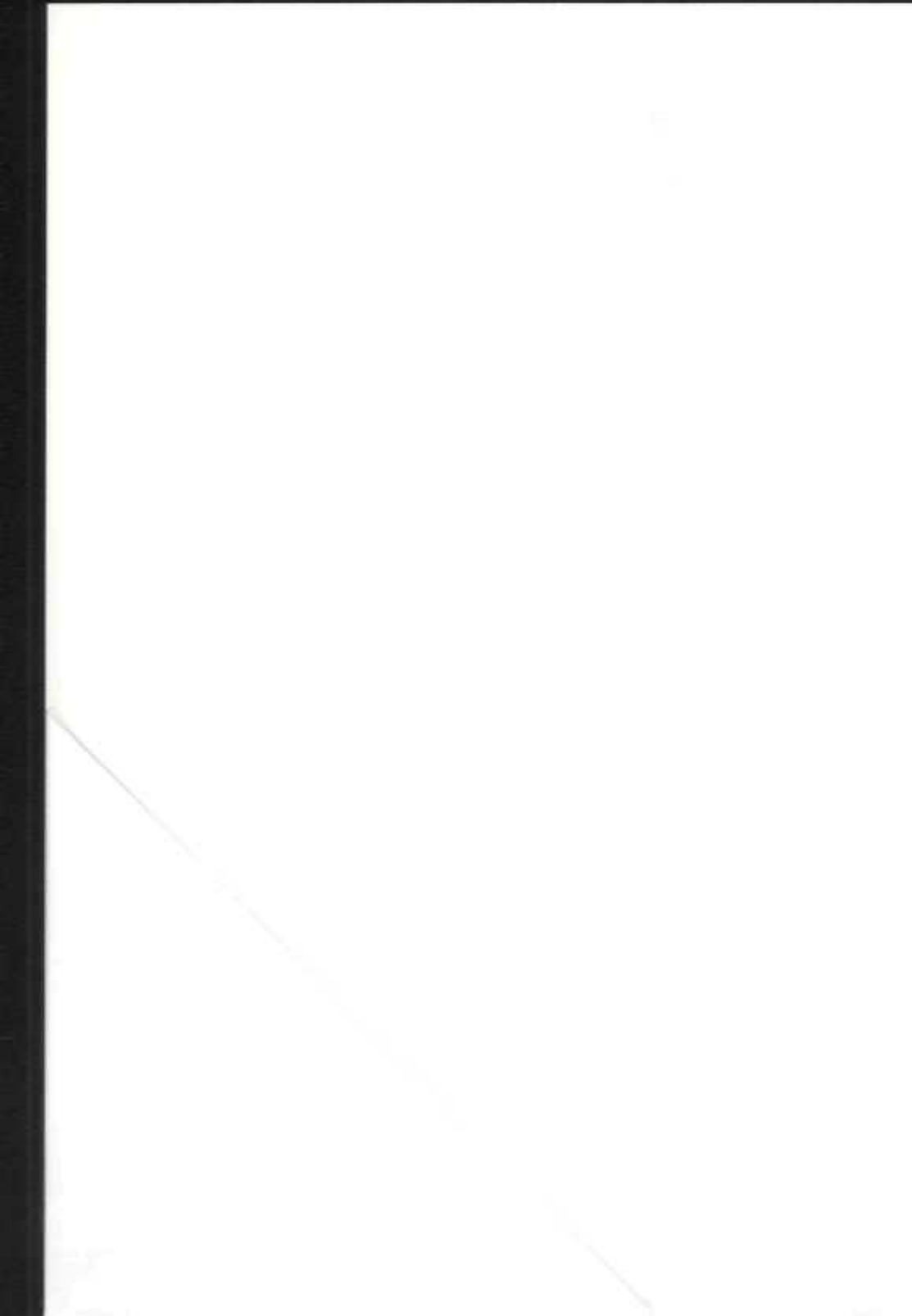

ÜNNEPI KÖNYVHÉT

2002

"A szép könyv Isten fürkésző nézése, gyermekem. Neved előtt majd a bocsánat ragyog, mert kinek hazudhatsz, nem szerethet úgy, mint kinek soha. Csakhogy tudd, eltévedt angyal árnyékát űzi, aki boldog akar lenni. Fontosabb szenvedésekre készüljön az erősebb szív!"

Darvasi László: A portugálok

SZÍV ERNŐ

"... Kérem, ez egy olyan műfaj, amely hírlapban, hetilapban lát napvilágot. Könnyű történet, az élet egyetlen villanása. (...) Lehetőség szerint csattanós befejezés. Ilyenek, kérem. Ha a novella két lélegzet, akkor ez, mármint a tárcsa, mindössze egyetlen lélegzet. ..."

(Sz. E.)

"... Darvasi a talentumának csak egy részét használja fel napi céljaira, s azt is megoldotta, hogy ezt a részt elkülönítse a többitől. Mondhatnám, másik zsebében tartja. Mert a címlapon szerzőként feltüntetett Szív Ernő könyvei hozzátartoznak Darvasi László életművéhez, ellenben Darvasi könyvei nem tartoznak hozzá Szív életművéhez, már csak azért sem, mert Szívnek, a dolog természetéből fakadóan, nincs életműve. S ez így van rendjén. ..."

In: Márton László: Színesek. 93. p.

"... Szív Ernőt és Darvasi Lászlót ugyan nem azonosítom, de azonosíthatnám. A legegyszerűbb persze az lenne, ha Szív Ernőt Darvasi László írói nevéként kezelnék, akkor fel sem merülnének ezek a problémák. (...) Ezt viszont ismét több okból nem tehetjük meg. Egyszer azért, mert Darvasi írásai nagyobb részét Darvasi László név alatt jelenteti meg, vagyis a Szív Ernő név alatt megjelenteket másként, külön kell kezelnünk. (...) Másszor pedig azért, mert ezeknek az írásoknak - ahogyan már arról volt szó - nemcsak az írója, de a főszereplője is Szív Ernő, azaz a szövegeket nemcsak hogy ő írta, de róla is szólnak. Ennek a Szív Ernőnek az élete és életkörülményei pedig tagadhatatlanul hasonlítanak Darvasi Lászlóéra..."

In: Kovács Eszter: Szív Ernő prózájáról. 99. p.

"... Szív Ernő életében ... az írás ... uralkodóvá, már-már egyeduralkodóvá válik. Mindig ez áll a középpontban, más nem is érdekes, illetve minden csak ehhez viszonyított érdekes és csak így létezik, minden az írás mentén, az írás felől értékelődik. Ez az az állandóan jelenlévő alap, amelyre építeni lehet ..."

In: Kovács Eszter: I. m. 97. p.

"... A főhős értelmezésében a "szív" szó az élet súlyával összefüggésben jelenik meg: "és az élet mindig van valahol, helye van, mert az élet kiterjedés, tartalom, súly, nehézkedés. És az élet olyan nehéz, mint a szív. És a szív rettenetesen nehéz. ..."

"... kidobban belőled valami idegen fájdalom, megremeg a kezed és gyöngybe borul a homlokod. És azok a homlokgyöngyök mind a vonal alá hullnak, és üveggolyó lesz belőlük. Hát azokkal az üveggolyókkal is gurigázik a hírlapíró. Viszont soha nem mondja, hogy Einstand."

In: Ivánszky Ágota: Elbeszélői tükrök és trükkök. 79. p.

"... a Szív-tárcában viszont az érzelgősség a kinyújtott mutatóujj gesztusával párosul. Szív Ernő ebben az értelemben egy nézőpont, egy optikai eszköz; s ha történetesen szereplőként is felbukkan (ami gyakran előfordul), akkor a szöveg látens módon mindig kétségbe vonja a figura és a nézőpont egybeesését. És épp e rámutatások, e kandikálások révén válik Szív Ernő kézzelfoghatóbb lényé, mint a tárcákban említett vagy szerepeltetett többi személy. ..."

In: Márton László: Színes, 95. p.

"... a Szív-tárcának az az egyik legfontosabb jellegzetessége, hogy mire három-négy, olykor öt-hat flekk terjedelemben végére jár önmagának, faragvány lesz belőle. Szív Ernő nem cseveg, vagy ha mégis, akkor sem a csevegés tárgya számít, hanem az a szólan ármulat, amellyel be lehet kandikálni mögé. Nem élcelődik, vagy ha mégis (márpedig mégis mindig élcelődik, főleg, ha szomorú), akkor sem a poén a lényeges, hanem az előre fakadás gesztusának érzelmi töltése. ..."

In: Márton László: i. m. 94. p.

"... ez az ódivatú tárcadalnok, az empátia nevű hangszer (...) virtuóza, vagy jó, azért ne túlozzunk, elégedjünk meg egy avatott mesterével. Merthogy az ő, avatott mester, szomorú szava szépen szól, gondolatai tempósan hömpölyögnek, tekintetének tükrében aranyfényű viránnyá nemesedik a kietlen táj, meg még a jó ég tudja, mi minden.

(...) Mert amúgy Szív Ernő nemesak szépen, de jól is ír, történetei üdítően mellőzik a kerekdedséget, bokán, na jó, térden felül sose merül önnön könnyeinek amúgy nyilván csábító ingoványába, arányérzékeny tisztá, úriemberi mivoltát ügyesen mixeli némi vásott machismóval, és ami talán a legfontosabb, a kérdései is adekvátak."

In: [Kovács Kristóf]: Szép irodalom, 40. p.

"... Szív Ernő visszaadta az olvasónak az irodalom olvashatóságába vetett hitét, és a maga elhivatottságában az irodalmi élet haljós árnyharcait is ignorálta. Mindamellet még titkosan őt is küldte novelláiban és kisregényében azokat a bizonyos korszerű olvasói stratégiákat. Mintha tényleg sikerült volna elcsábítani az újr olvasó könyvtáros kisaszonyokat..."

In: Bombiz Attila: Egy könyvmtatványos legendája, 184. p.

ÉLET

<i>Név</i>	Darvasi László
<i>Álnév</i>	Szív Ernő
<i>Foglalkozás</i>	költő, író
<i>Születési hely</i>	Törökszentmiklós
<i>Születési idő</i>	1962. X. 17.
<i>Díjak</i>	A Beszélő c. lap Különdíja 1992; Szimyei Júlia-emlékdíj [1993. évi] 1994; Déry Tibor-jutalom 1993; Az Év Könyve Jutalom 1994; Szép Ernő-jutalom 1994; Krúdy Gyula-díj (Soros) 1996; Alföld-díj 1996; JA-díj 1998.
<i>Művek</i>	M.: Horger Antal Párizsban, 1991; A portugálok, 1992; A Borgognoni-féle szomorúság, Pécs, 1994; A vonal alatt, Szeged, 1994; A veinhageni rózsabokrok, Pécs, 1994; Vizsgálat a rózsák ügyében, 1994; A Kleofás-képregény, Pécs, 1995; Határ-járás: Darvasi, Márton, Kukorelly művei [kétnyelvű, német-magyar kiadás], Pécs, 1996; Hogyan csábítsuk el a könyvtáros kisasszonyt?, Pécs, 1997; Szerelmem, Dumumba elvtársnő. Magyar novellák, Pécs, 1998; A könnyemutatónyosok legendája, Pécs, 1999. Szerezni egy nőt, Pécs, 2000; A lojangi kutyavadászok, Budapest, 2002.

"Azt hiszem, szeretem Törökszentmiklóst, ahol születtem 1962-ben. Szürke, poros, végtelenül jellegtelen, alföldi város. mégis szeretem. És jó volt itt gimnáziumba is járni, még ha az iskola fényévekre is esett attól, amin mondjuk ilyesféle életkezdő fiatalbereknek, mint én, inspiratív, felszabadító, netán nevelő hatású lehet."

*In: Felrombolás: Magánirodalmi beszélgetések
/Kőrösi Zoltán - Bp., 1993. 31. p.*

"... Tízéves volt, amikor kibicikliztették a Tisza holt ágához. Egy nyári emlék. Halszag volt, meg uborkaillat. Napfény töcsékben, tisztás, fűzfá a parton, méhecskék. ..."

"... Történetek.

A történet mánia. Úgy lehet, arra tette fel az életét, hogy ne maradjon utána történet, egyetlen felesleges szó, vázlat.

Ne maradjon utána egyetlen félig kész firkálmány sem.

Micsoda ostobaság. ..."

"... A Délmagyarország napilap 1991. évi november 4-i számában van egy írás a század magyar válogatottjáról. A felállítás akkor, abban a számban a következő volt: Illyés - Pilinszky, Ottlik, Babits, Nemes Nagy - Mándy, Mészöly, Tandori - Weöres, Kosztolányi, Esterházy. Megkérdezték, miért pont Illyés a kapus. A sapkája, meg a helyezkedése miatt. Na és József Attila? Nagyon szeretem a játékát, mondta, de csapatban nem tudom elképzelni. És persze a cserepadon számtalan jobbnál jobb ürge, és a cserepad tulajdonképpen nem is cserepad, mert hiszen rendszeresen játszik, kezdőként is szóhoz jut Nádas, Szép, Bodor, Petri, Konrád, és még jónéhányan az úgynevezett tarcсібól, meg az ifiből is. Mert, barátaim, mindenkinek lehet Milánja. És ezek a fiúk a klasszikus védekezéstől a posztmodern letámadásig mindent tudnak. Így együtt, a jó isten a tudója, verhetetlenek. ..."

"... Szív Ernő hírlapíró. ..."

"... Harmincegy éves és megél az írásaiból. Végére is szerencsés alkat, néha az ég is könnyű neki, földet se érez mindig, és egy Mikola Gyöngyi nevű hölgybarát is azt mondta neki, hogy monográfusa lesz. Akarhat-e ennél is többet?!"

Igen. ..."

"... Egy éjszaka azt álmodta, hogy kétezerharminckettőt írnak a naptárak, és ő már négy éve nem él. ..."

*Darvasi László: Mindenféle halacskaák
In: Alföld, 1993. 7. sz. p.: 63-67.*

ARS POETICA

"... Azt hiszem, ott kezdtem el a beszédet, ahol mások abbahagyni szokták. Ráadásul akkoriban sokkal nagyobb problémát jelentett maga a szerep, mármint, hogy költő vagyok-lennék, mint a nyelv, a forma és az áldott szerkezet, amihez pedig leginkább érteni kellett volna.

Akkor még nem tudtam, amit igazából a prózairás révén tanultam meg, hogy a világban minden fontos, minden mozdulat, levéldarabka, egy elszórt arc, egy rossz szó, bármi, s hogy a legapróbb dolgok olykor a legnagyobbakat takarják, csak tudni kell mögéjük nézni. Hogy érdemes technikázni. Sőt, csak azt érdemes igazán. ..."

"... nincsenek fölösleges történetek, csak eltévesztettek. Nagyon kell figyelni. És én egy idő óta nagyon figyelek, mert tudom, hogy ez a dolgom, és nem várok jutalmat. Irok, tehát mindent megszerezhetek magamnak, amire embernek szüksége lehet. Ami kell, elveszem, aztán pedig visszaadom..."

"... a próza a beérés pillanata. Végleges, visszavonhatatlan felnőttkor. ..."

"... Csak mondatokat akarok, amelyek helyett már mást nem lehetne írni. ..."

*In: Felrombolás. Magánintrodalmi beszélgetések
/ Kőrösi Zoltán. - Bp., 1993. p.: 31-38.*

DARVASI LÁSZLÓ

"... számomra nem a történetírás lett a fontosabb, hanem a világról való beszédnek az a lehetősége, amit a próza, illetve amit a prózán belül egy hagyományosabb értelmű és működésű elbeszélői pozíció kínált. En eleinte nem tudtam, hogy történeteket kezdtem el írni. Egyszerűen csak elkezdtem beszélni, mesélni, beszámolni, részleteztem, s tettem ezt azzal az egyszerűséggel és naivitással, ahogy a gyerekek mondják el vasárnap délutáni kalandjaikat. ..."

D. L.

"(...) meghorzongott, látása elhomályosult, kiverte a veríték.
Az jutott eszébe, hogy a halála érkezett el.
De nem, mégsem.

Elővette tehát a naplóját, és feljegyzéseket igyekezett készíteni. Hasztalan. Nem a toll ellenkezett, hanem a mondatokat vezető értelem futott minduntalan a hiáभावალóság ingoványába. Borgognoni doktor egyetlen használható bekezdést nem tudott lejegyezni. E nyomorúságos állapot véglegesnek bizonyult, mintha valami idegen, nehéz anyag kötözött volna a szívébe. S a hosszú életű tudós, akinek minden perce a figyelem, a mértéktartás, a tudomány tiszteltének jegyében telt, soha nem találkozott ilyen kitartó és különös, a lelket és a testét egyaránt fogságban tartó állapottal. Belátta, súlyos, eddig fel nem jegyzett, talán éppen betne megszülető kórnak adott otthont a teste. Mixlemez csodálattal, és, valljuk meg, némi hiúsággal töltötte el.

Egész ősszel tűnődött, analizált. Kavargott Bologna körül az alpesi hó, mire rádöbent, a betegség gyógyíthatatlan. Az öreg sebész azt is megértette, földi ideje betelt. Végrendelkezett. Lezárta függő ügyeit, éppolyan gonddal és figyelemmel, miként a sebeket varrta be egykoron. Betegségéről, mivel képtelen volt rá, egyetlen szót sem írt le. Ám mielőtt meghalt volna, maradék erejét latba vető végső erőfeszítéssel még elnevezte Borgognoni-féle szomorúságnak."

In: Darvasi László: A borgognoni-féle szomorúság

"... Darvasi történetei, ha nem is szomorúak mindig, mégis mintha ennek a Borgognoni-féle szomorúságnak lennének a tünetei. Olyan író történetei, akinek mintha már nem volna miről írnia, vagy akit valami betegség bénítana abban, hogy higgyen az írás értelmében. Nem a toll ellenkezik, "hanem a mondatokat vezető értelem futott minduntalan a hiáभावალóság ingoványába."

"(...) Mintha már az abszurd hatás sem volna fontos. A végtelékig lecsupasztatott, rideg novellákat mintha valami hasonló szomorú kételkedés iratta volna, mint a se-füle-se-farka kis történetkéket: van itt még egyáltalán valami címesélnivaló? ..."

In: Györfly Miklós: Posztmodern minimalizmus. 38. p.

"... A kilencvenes évek végéről visszatekintve A veinhageni rózsabokrokat újdonságával, frissességével, cselekményközpontúságával, elbeszélés és lírizáltság mértékletes keverésével, finomságával és titokzatosságával, a személyesség mítikus újrakondicionáltságával már megjelenésekor az évtized egyik legjelentősebb elbeszélésköteteként lehetett olvasni. ..."

In: Bombitz Attila: Egy könyvmutatóványos legendája. 179. p.

"... gyanútlanul kezdtem el beszélni, de a novellák, a történetek többsége mégis a bűnt kísértette meg. Képletesen szólva, mintha szűzen kezdtem volna el írni ezt a könyvet - nem biztos, hogy büntelenül, de szűzen, és mire a végére értem, már semmiképpen sem lehettem az. Számomra a történet - az, hogy az ember konstruál, szerkezetet hoz létre, indulatokat, érzelmi energiákat működtet egy adott cél érdekében - egyet jelent a bűnbeeséssel. Naívan kezdjük, de aztán úgy fejezzük be, hogy mindenképpen tudunk annyit, amennyi sok az ártatlansághoz. (...)

Én olyan felszahadultan, olyan gondtalanul, olyan szomorú mámorral soha nem fogok többé írni, mint ahogy a veinhageni rózsabokrokban. ..."

In: [Bombitz Attila]: Naívan kezdjük el. 23. p.

"... Az elhitetés destruálásának vagyunk a tanúi, a történetmondás mélyebb, ravaszabb és gúnyolódó fajtájának, kontra posztmodern, amelyben minél realisabb valami, annál fantasztikusabb, minél kézzelfoghatóbb, annál illanóbb és hihetlenebb. A történetek ugyanis nem adnak ki históriát, nem folytatódhatnak igazán ciklusszerűen, nem áll össze általuk valamely történelmi tér. A megszakított folyamatosság bravúrajáról van szó, amelyben két megszakítás között mégiscsak kerek a világ. ..."

"... A mesélés mesélés által történő lebontása, anélkül, hogy ez a probléma túltantúl látszana magában a szövegben. ..."

In: Balassa Péter: Darvasi és Borgognoni. p.: 86-87.

"... Az új "Magyar novellák" sikeressége a köztes olvasottság és a hangimitációs technika köztesében gyökeredzik. A *Szerelmen, Dumumba elvtársnő* kitalált magyar világa szimulákrum, sosem-volt, mégis-van ország, amelyben az új elbeszélők és az új történetmondók már egy eleve és könnyen referencializálható terepnumon csetlenek-botlanak. Amíg az első Darvasi-mesék veszteségekkel zárultak, a nosztalgikus egységes kép szétzúzásával, a mítikus bűnbeeséssel, az időbe kerüléssel, addig ez a világ már alapjaiban meghatározott, történelembeágyazott, benne pedig a művi Darvasi és a bájos Szív kellőképpen kikevert humorán és nyelvi nárcizmusán keresztül kap új értelmezést e magyar ország létezése. ..."

In: Bombitz Attila: A könyvmutatóványos legendája. 185. p.

"... Nem kívánom azt állítani, hogy Darvasi nem történetet mond (...) az azonban biztos, hogy nem kizárólag történetként olvasható és értékelhető magyra. Ha pedig (...) mégis történetmondó szövegeként olvassuk, a történet és mondása - szerintem - akkor sem olyan, hogy okot adjon a hagyományos történet visszatérése feletti hangos rajongásra vagy a naív problémátlanság, a mondás szeretete, a bőbeszédűség, a sorozatszerűség, a szokottnál nagyobb termékenység miatti csendes fanyalgásra. ..."

In: Szilasi László: Jánoskám, egyetlenem... 80. p.

"... Magyar novellák tehát annyiban, amennyiben irodalmunk hagyományai elevenednek meg a kötetben. Tar Sándor, Parti Nagy Lajos, Bodor Ádám, Krasmahorkai László, Mészöly Miklós, Hajnóczy Péter, Csaplár Vilmos hangimitátoraként jelentik meg Darvasi. Mint minden eddigi Darvasi-történet, ez is feltételezi a szövegekből feltűnő "ismerős" anyagot. Míg a Borgognoni-kötet a századelő novellisztikáját és szerzőit imitálta, Szív Ernő az egész magyar tárcairódmalmat, a rózsabokor- és a Kleofás-történetek pedig a német irodalom fiktív történetét, addig az újabb magyar novellák az általuk átfogott időszak szerzői szövegeit hívják játékba. Ís Darvasi kedvesen el is játszik e fontos és komoly szerzőkkel, és eljátszik azzal a világgal, aminek nemrég lett vége, és amelyben éppen most benne vagyunk. Egy kicsit komédia ez, amolyan színpadi effektus. ..."

In: Bombitz Attila: Szerelmünk, Darvasi 28. p.

"... nálunk még a mesék is olyanok, mintha folyton valami veszett ügyért vernék a mellünket; és valahogy minden örökösen véres."

Mészöly Miklós: Magyar novella

In: M. M.: Oh, che bella notte

Bp: Pont K., 1997. 39. p.

"Az irónia: repedés, amelyen át a bukott történelemből beszivárog a mese, az irracionális, a legenda - az elbeszélés kegyelme."

In: Pólik József: Bukfenc és koporsó. 94. p.

"... Darvasi László: A könnyemutatványosok legendája című regénye ugyanis igen jelentős, a kortárs magyar irodalmat tekintve pedig szinte teljesen egyedülálló mértékben írta újra a magyar próza egész történetét. Ezen újírás mibenlétét a szövegnek először a régi magyar irodalomhoz, másodsor az esemény, a történet és az elbeszélés összefüggéseinek narratológiai kérdéseiből, harmadszor pedig a *historia*, a szabadság és a tanúság egymással szorosan összefüggőnek mutatózó problematikájához való viszonyát taglalva vélem leginkább kibonthatónak. ..."

In: Szilasi László: "Mindet, amit külön dobtam". 1579. p.

"... legendákat ír egy olyan korban, amikor a szenteknek visszamenőleg sincs túl sok esélyük..."

Márton László: Történetraszter. 15. p.

"... A könnyemutatványosokat nem bűnbánat, nem is szomorúság vagy belső felindulás fakasztja könnyre: az ő könnyük, mint az a mű címéből is kiderül, mutatvány tárgy, egyszerűs mind eszköze. A mutatvány: szekularizált csoda. ..."

In: Márton László: Tündéri bolyongás. 15. p.

"... az ember legnagyobb tragédiája az, ha mutatványossá kell lennie, s egyre megy, hogy a könnyeivel, a lelkével, az eszével vagy a testével mutatványoskodik az ember."

"Bizony, annyi mindent lehetne még mesélni, hiszen a mese el nem fogy, ki nem apad, miként az emberi életnek se láthatunk soha a végére"

Darvasi Lászlót idézi Angyalosy Gergely: A könnyemutatványosok legendája. 29. p.

"... Hogyan hozható egy szintre a mítosz időtlensége az időviszonyokhoz szorosan kötődő elbeszélői alakzatokkal? A köznapiság (amelynek felfedezése az európai regény egyik lényeges vívmánya volt) a csodával? A mítikus hősök, hősnők és bábfigurák halhatatlansága a hús-vér szereplők mulandóságával, amely az önmagukkal való azonosság záloga? A szereplők útmutatás- és kijelölésszerű azonosítása a személyiség vonásainak elmélyültebb érzékeltetésével? Olyan kérdések ezek, amelyek Kelet-Európában, annak is főleg déli részén számos író foglalkoztatnak újabban; s jó néhány példa mutatja, ilyen esetekben milyen nagy az ideológiák kísértése. A mítoszok szépiroői megformálása igen könnyen öltheti magára egy-egy etnikai közösség aktuális vágy- és fantomképeit: ezt a hatékonyan működő elbeszélői technikák sem feltétlenül zárják ki. ..."

In: Márton László: Tündéri bolyongás. 15. p.

"... A könyv persze nem rövid prózák gyűjteménye, maga a szerző is tiltakozik ez ellen: "... mindennek megvan a maga helye, minden egymásba illik, a legvégén kiderül, hogy el vannak varrva a szálak, és semmi, egyetlen történetdarabka sem lóg a levegőben. Ugyanakkor szétart minden, úgy tűnik, mintha szétesne, ezt a cserép-érzést mindenütt érezni. Csakhogy az ideákban, a szomorúság mélyén és a képzeletben van valamiféle egész..."

In: Olasz Sándor: "A mesélés nem fáj." 95-96. p.

"... Darvasi regényhőseinek nem a történelemmel, uraikkal vagy a hódítókkal van bajuk, hanem az emberi létezéssel. ..."

In: Olasz S.: i. m. 98. p.

"... A magyar irodalomban, nagyrészt a műfaji normák bizonytalansága miatt, minden markáns regényből külön regénypoétika rekonstruálható. Darvasi regénypoétikája metaforákat fűz cselekményláncá, tulajdonneveket ruház fel emberi testtel, és mélység nélkül próbál tágasságot teremteni. Aki ezt nem fogadja el, aki nem hajlandó felülni a ponyvás szekérre, abban hiányérzetet fog kelteni a megírás egysíkúsága. Felületesnek fogja találni a korrajzot, motiválatlannak a szereplőket, könnyelműnek az írói ígéretek sorát és az írói világ mágikus szürrealizmusát. A szekérre fel nem ülő olvasók ízlése berzenkedni fog a regényben felléptetett vagy felemlített emberi lények nyersen, olykor durván zsígeri volta ellen; az ilyen olvasók minden ötletesség ellenére sivárnak fogják érezni Darvasi regényét. ..."

In: Márton László: Tündéri bolyongás. 15. p.

"... Darvasi nem csupán szétzilálja a történelmi regényformát, de egyenesen olyan áltörténelmi álregényt ír, amely tulajdonképpen saját szerzői alkotásának retorikusan álcázott s egyúttal paradox módon feltárt önmegjelenítését nyújtja. ..."

In: Bazsányi Sándor: Álhistoriái legendárium, mint regényszimulákrum. 1593. p.

"... mélyhűtött idő"

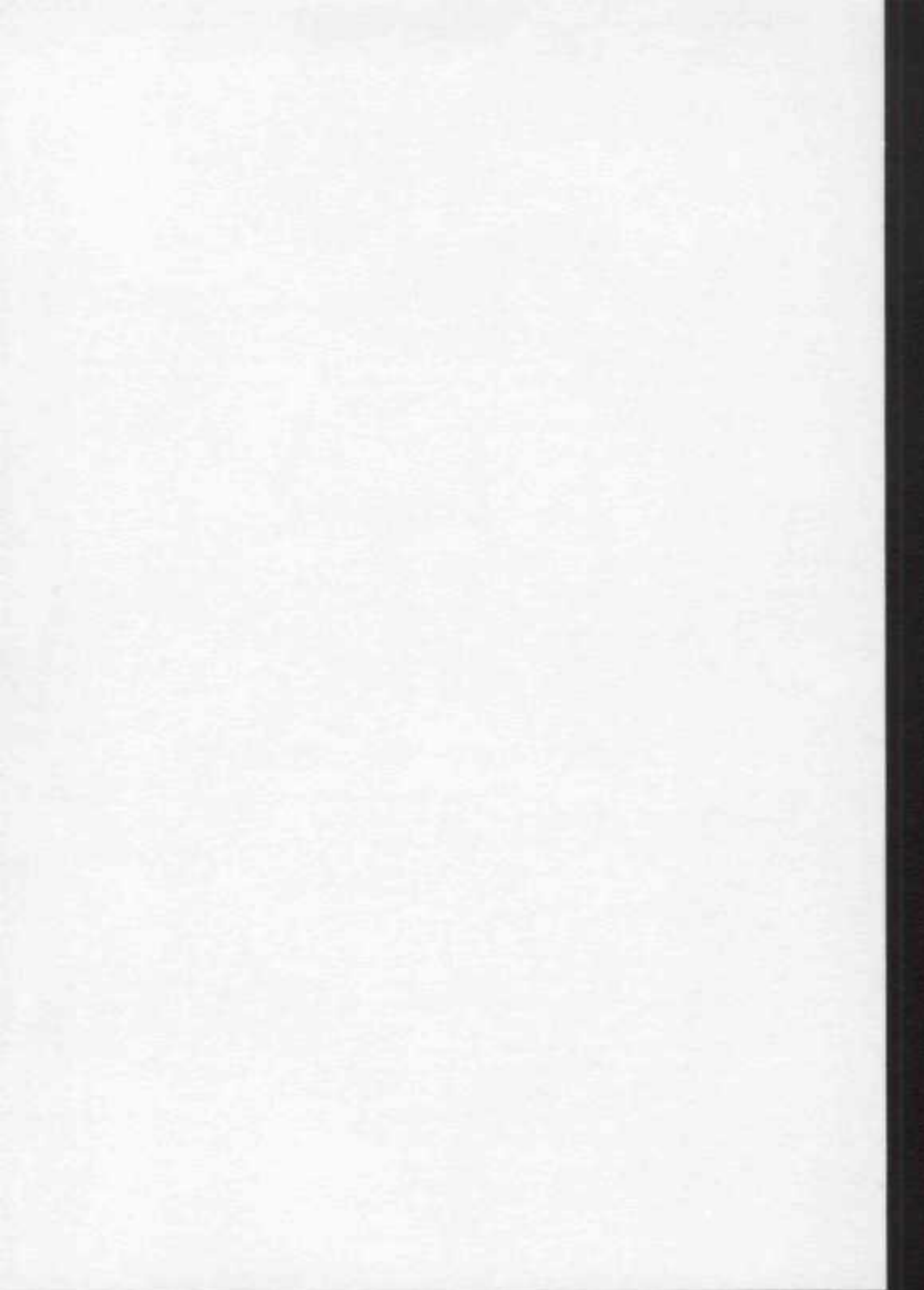
In: Angyalosy Gergely: I. m. 28. p.

"... Nincs mit megfejteni, a kérdések és az őket megelőző válaszok egyaránt a felszínen vannak. ..."

u. o.

" Minden, ami van, ingyen van, az ember mégis alaposan megfizet érte. A sors például az a felhőske, ami a szülőanyánk fölött lebeg, amíg ő kiáltozik, mert annyira fáj a születés. Amikor pedig az ember kibújik az anyja véres húsából és viszonttag felkiált, a felhőske rögvést a szájába száll és a szívére telepszik. Ettől fogva van egy akarat önála, és van ő, csupaszon és pőrén, hogy ellenszegüljön mondatnak, kinyilatkoztatásnak s olyan fabulának, mely ellenére tör. Az ember leginkább ellenkezésből van. Am ha nincs minek ellenszegülni, ha nem tudja a rendeltetést?! Ami az övé, csak a sorsa által az övé!"

In: D. L.: A könnyemutatványosok legendája. 417. p.

Ajánló irodalomjegyzék Darvasi László műveihez

Angyalosy Gergely : Barangolás a mélyhűtött időben
= Nappali Ház, 1996/1. p.: 108-109.

. :

u. ő : A könnymutatványosok legendája
= Kritika, 2000/3. p.: 28-30.

Balassa Péter : Darvasi és Borgognoni
= Jelenkor, 1995/1. p.: 85-87.

Balog József: Horger Antal Párizsban
= Alföld, 1991/9. p.: 85-86.

Bazsányi Sándor : Álhistoriai legendárium, mint regényszimulákrum
= Holmi, 1999/12. p.: 1589-1593.

Bednarićs Gábor : Ami ugyanaz, és ami más
= Tiszatáj, 1999/1. p.: 81-86.

u. ő : Egy könnymutatványos legendáriuma
= Tiszatáj, 2000/3. p.: 99-107.

u. ő : A történő elbeszélés
= Alföld, 1998/9. p.: 58-71.

Benedek Anna : Rózsaszivar, négercsók
= Sárkányfü, 1998/10-11. p.: 63-66.

Bengi László : A szomorúság (regényének) áradása
= Alföld, 1999/11. p.: 86-100.

Berta László : Hogyan csábítsuk el a könyvtároskisasszonyt?
= Új Forrás, 1998/3. p.: 56-59.

Bokányi Péter : A Kleofás-képregény
= Kortárs, 1996/11. p.: 116-117.

Bombitz Attila : Egy könnymutatványos legendája
= Jelenkor, 2000/2. p.: 176-187.

u. ő : Szerelmünk, Darvasi
= Új Forrás, 1999/3. p.: 27-34.

u. ő : A történet folytatása
= Tiszatáj, 1997/1. p.: 86-93.

(Bombitz Attila) : Naívan kezdjük el : Beszélgetés Darvasi Lászlóval
= Új Forrás, 1995/6. p.: 16-25.

Bónus Tibor : Mítoszok árnyékában
= Alföld, 1994/6. p.: 44-51.

Danyi Zoltán : Mesél a szívdobogás
= Híd, 2000/1-2. p.: 93-98.

Gács Anna : Megesúfolt mozi-idill
= Élet és Irodalom, 1996/13. 14. p.

Gál Ferenc : Néma formák
= Életünk, 1992/5. p.: 587-588.

Gulyás Gábor : Levél Szilasi Lászlónak
= Nappali Ház, 1995/3. p.: 104-105.

Györfly Miklós : Posztmodern minimalizmus
= Magyar Napló, 1995/4. p.: 37-38.

Győrök Edina : „ A zsurnalisztika diszkrét bája”
= Új Dunatűz, 1998/4. p.: 93-102.

Horváth Csaba : Apokrif képregény
= Magyar Szemle, 1996/10. p.: 1029-1030.

Iványzky Ágota : Elbeszélői tükrök és trükkök
= Alföld, 1995/5. p.: 78-84.

Kántor Zsolt : Az imádott élet és a „drága” líra
= Könyvvilág, 1991/3. 10. p.

Károlyi Csaba : Káosz és elbeszélés: Megjegyzések Szilasi László Darvasi - írásához
= Nappali Ház, 1995/2. p.: 105-106.

Kemény István : *Hogyan csábítsuk el a könyvtároskissasszonyt?*
= Kritika, 1997/12. 43. p.

Keresztury Tibor : Vér, iszap és dínnyelé
= Alföld, 2000/8. p.: 107-109.

Kovács Eszter : Szív Ernő prózájáról
= Jelenkor, 1998/1. p.: 96-102.

(Kovács Kristóf) : Szép irodalom
= Magyar Narancs, 1997/25. p.: 40-41.

(Kőrösi Zoltán) : A történetírás csábítása : Beszélgetés Darvasi Lászlóval
= Magyar Napló, 1992/3. p.: 14-16.

Láng Zsolt : Egy nőt szeretni?
= Élet és Irodalom, 2000/26. 16. p.

Márton László : Színesek
= Alföld, 1998/5. p.: 93-98.

u. ő : Történetraszter
= Élet és Irodalom, 1998/40. 15. p.

u. ő : Tündéri bolyongás
= Élet és Irodalom, 1999/37. 15. p.

Mészáros Sándor : Darvasi (műfaj)váltásai
= Nappali Ház, 1995/2. p.: 77-83.

Mikola Gyöngyi : A történet rehabilitálása
= Csipesszel lángot. Bp.: Nappali Ház, 1994. p.: 209-217.

Nagy Gabriella : Ahol bármi megtörténhet
= Élet és Irodalom, 1998/40. 15. p.

Nagy Péter, H. : Redundanciák retorikája
= Tiszatáj, 1996/4. p.: 81-84.

Olasz Sándor : „ A mesélés nem fáj „
= Tiszatáj, 2000/3. p.: 93-99.

Palkó Gábor : A „ Darvasi – történet „
= Alföld, 1996/11. p.: 83-87.

Pokstaller Livia : A történet olyan, mint a kigyó
= Irodalmi Szemle, 1996/4. p.: 92-95.

Pólik József : Bukfenc és koporsó
= Alföld, 1999/7. p.: 88-94.

Rácz I. Péter : A történeti narratíva poétikai szerepe a mai magyar irodalomban
= Prae, 2000/1-2. p.: 117-156.

Szilasi László : Jánoskám, egyetlenem – mégis oly sokféle
= Nappali Ház, 1995/2. p.: 85-93.

u. ö. : Engedd szabadon : Válasz Gulyás Gábornak
= Nappali Ház, 1995/3. p.: 105-106.

u. ö. : „ Minden, amit külön dobtam „
= Holmi, 1999/12. p.: 1579-1588.

Szilágyi Márton : A pusztulás nyomai
= Kritikai berek. Bp: József Attila Kör : Balassi Kiadó, 1995. p.: 146-155.

Szirácz Péter : A történet és a nyelv
= Folytonosság és változás. Debrecen : Csokonai K., 1998. p.: 121-124.

Tóth Anikó, N. : „ A következő mondatig tart az életünk „
= Kísérlet megszólalásra és elnémulásra. Pozsony : Kalligram, 1999. p.: 174-186.

Készült

AZ **OLVASÁS** ÉVE

jegyében

Támogatja:

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA